

Prædiken til 1. søndag efter påske Joh. 20, 19-31

Evangelierne fortæller om mange, der har villet røre ved Jesus. Der er kvinden, der har lidt af blødninger i 12 år, som griber fast i kvasten af hans kappe, fordi hun mener, at bare dét at røre hans tøj kan gøre hende rask. Der er kvinden, der salver Jesus og vasker hans fødder med sine tårer og tørrer dem med sit lange, udslagne hår. Og så er der kvinderne, vi lige hørte om i læsningen ved dåben, som kommer slæbende med deres børn, for at Jesus skal røre ved dem.

Og Jesus lader dem gøre det. Han lader sig røre – både bogstaveligt og i overført betydning. Lader sig røre af menneskers nød, kærlighed, hengivenhed. Han tager imod det hele. For han er fysisk til stede i verden som et levende, sansende menneske, og han lader sig mærke med og af alt det, der hører verden til: Sorg og savn, sult og tørst, ømhed og glæde. Derfor viser han aldrig nogen af de mennesker væk, som vil røre ved ham.

Men i evangeliet i dag er det anderledes. Thomas, den discipel, som ikke var med påskedagsaften, da alle de andre disciple så Jesus stå midt i blandt dem, lyslevende og talende, selv om han var død og begravet om fredagen – Thomas beder tilsyneladende om for meget – eller om noget forkert, da han

siger, at han vil se og røre ved Jesus, før han tror de andres begejstrede påskeprædiken om, at Jesus er opstået fra de døde. Og da Thomas her en uge efter påskedag får muligheden for at røre ved Jesus – stikke fingren i naglegabene og hånden i sidesåret, og på den måde forvisse sig om, at det er ham, der blev korsfæstet Langfredag, og ikke en eller anden overjordisk ånd eller spøgelse, han står over for – da Thomas får muligheden, da trækker han hånden til sig, og siger ”Min Herre og min Gud!”

Mens Jesus levede, måtte man røre. Men efter han er opstået, må man åbenbart holde fingrene fra ham. Hvad er meningen med det?

I de gode historier og eventyr ender det tit med, at to venner eller to elskende, som har været borte for hinanden, mødes igen, genkender hinanden og falder hinanden om halsen. Når Johannes slutter sit evangelium i dag på en anden måde – med en genkendelse, der ikke bliver fulgt op af en omfavnelser eller berøring – så er det måske for at sige, at opstandelsen er noget andet end en lykkelig afslutning.

Måske vil Johannes med billedet af Thomas, som trækker hånden til sig, sige, at opstan-

delsen påskemorgen betyder noget helt nyt. Jesus er den opstandne. Men han er ikke den gen-opstandne. Det er ikke den gamle, kendte historie, som nu kan begynde forfra igen. Den opstandne, som disciplene og Thomas møder, er nok ham, der blev korsfæstet – han bærer mærkerne efter lidelsen og døden på sin krop. Men opstandelsen betyder ikke, at nu kan vi så bare fortsætte, hvor vi slap. Disciplene skal netop ikke vende tilbage til det gamle, kendte liv, hvor de trasker af sted rundt i landet sammen med en Jesus, som var fysisk nærværende og til at tage og føle på.

For der er sket noget nyt. Opstandelsen er ikke den lykkelige afslutning på den frygtelige historie om tortur, justitsmord, forræderi og fornægtelse. Opstandelsen er begyndelsen på en helt ny historie. Ingenting skal blive som før. Alt er blevet nyt.

Og den nye historie handler ikke kun om, at Jesus er opstået fra de døde. Den handler også om, at disciplene er opstået. Deres liv er blevet nyt. Vores liv er blevet nyt.

For den opstandne viser sig ikke for disciplene og Thomas for at overbevise dem om, at kvinderne, der har været ude ved den tomme grav påskemorgen, har talt sandt om Jesu opstandelse. Jesus kommer til disciplene, som sidder bange og forskræmte bag de lukkede døre, for at sende dem ud. De, der har gemt sig, begravet sig i frygt og privatlivets stille fred, de bliver nu kaldt ud. Ud af gravmørkets tryghed, ud af den dødningegættige fred, som bare består i at lukke øjne og ører og døre for alt og alle uden for ens egen, lille, lukkede cirkelverden.

”Fred være med jer”. Sådan siger Jesus to

gange til dem. ”Fred være med jer”. Ikke den fred, hvor man kan være i fred – for andre, for verden, for Gud. Men den fred, som består i, at vide, hvad man skal og hvorfor. Det er den fred, den opstandne kommer med.

Og så blæser han ånde i dem, fortæller Johannes. Som da Gud ved skabelsen ånder livet ind i den døde jordklump, og det levende menneske Adam rejste sig. Sådan ånder den opstandne nu sit liv og sin styrke i disciplene. ”Som Faderen har sendt mig, sender jeg også jer”, siger han. Nu skal de gøre Guds kærlighed, krav, dom og tilgivelse synlig i verden. Nu skal de sørge for, at det bliver til at tage og føle på, hvad Gud vil mennesker, og hvad han vil bruge os til.

Livet, sådan som de har kendt det og levet det sammen med Jesus før Langfredag, - det liv vender ikke tilbage. For det er blevet nyt. Og i det nye liv er den opstandne til stede ikke som den, de kan røre ved og se som før, men som Ånd. Som den kraft, det liv og den styrke, som han har blæst i dem, og som de fra nu af trækker vejret i og lever af.

Opstandelse fra de døde. Det er livet, der er blevet nyt. Og det er livet, der aldrig igen bliver som før. At der er dyb sorg og fortvivelse i det, det erfarer vi, hver gang vi må begrave noget eller nogen, som var en del af vores liv.

At der også er glæde, påskeglæde i det, det kan vi ikke sige os selv, når vi sidder dér bag sindets lukkede døre i sorgens eller frygtens rum.

Derfor må Gud også blæse sin ånde i os. Sin tro og sin styrke, sådan som vi lige har hørt

det ske for William, da han blev døbt med vand og Helligånd - fik Guds liv og styrke, tro, håb og kærlighed at leve af i al evighed. Livet bliver aldrig igen som før. Det bliver nyt, og det bliver godt. Det er det, opstandelsen påskemorgen forkynder. Midt ind i vores sorg og savn og fortvivelse over at måtte tage afsked med det gamle og kendte, lyder påskebudskabet: ”Livet bliver nyt, og det bliver godt”.

Det er den tro, der får Thomas til, som den allerførste, at kalde den opstandne ikke bare for ”min Herre” men også ”min Gud”. Den opstandne er Gud. Ham, der gik gennem Langfredags lidelser, blev mærket på sin krop af ondskabens og dødens magt, og alligevel overvandt den, - det er ham, der er Gud. Han, der på egen krop er mærket af alt det værste, han gik igennem det, for at vi kan tro, at vi, selv der, har alt det bedste foran os.

Og Thomas er den første, som ser det. Ser, at den opstandne kommer til Thomas med mere, end han forlod ham med. Derfor kalder Thomas ham, der er gået gennem døden for at møde Thomas i livet, for ”min Gud”.

Påsketro er troen på, at vi, som Guds mennesker, altid har det bedste foran os, selv når det er det værste, vi går i møde.

Vi tror det, fordi vi ikke skal tro på andet eller mindre end det allerbedste: Tro at ”som du begyndte, vor frelser, bliv ved”. Også for os.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen således også nu og altid og i al evighed.

Amen

Margrethe Dahlerup Koch

Tim-Stadil-Vedersø

Salmer:

408, dåb, 227, 246, 218

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk